

TRIOLOGIA REGELE SĂLBĂTICIEI

III

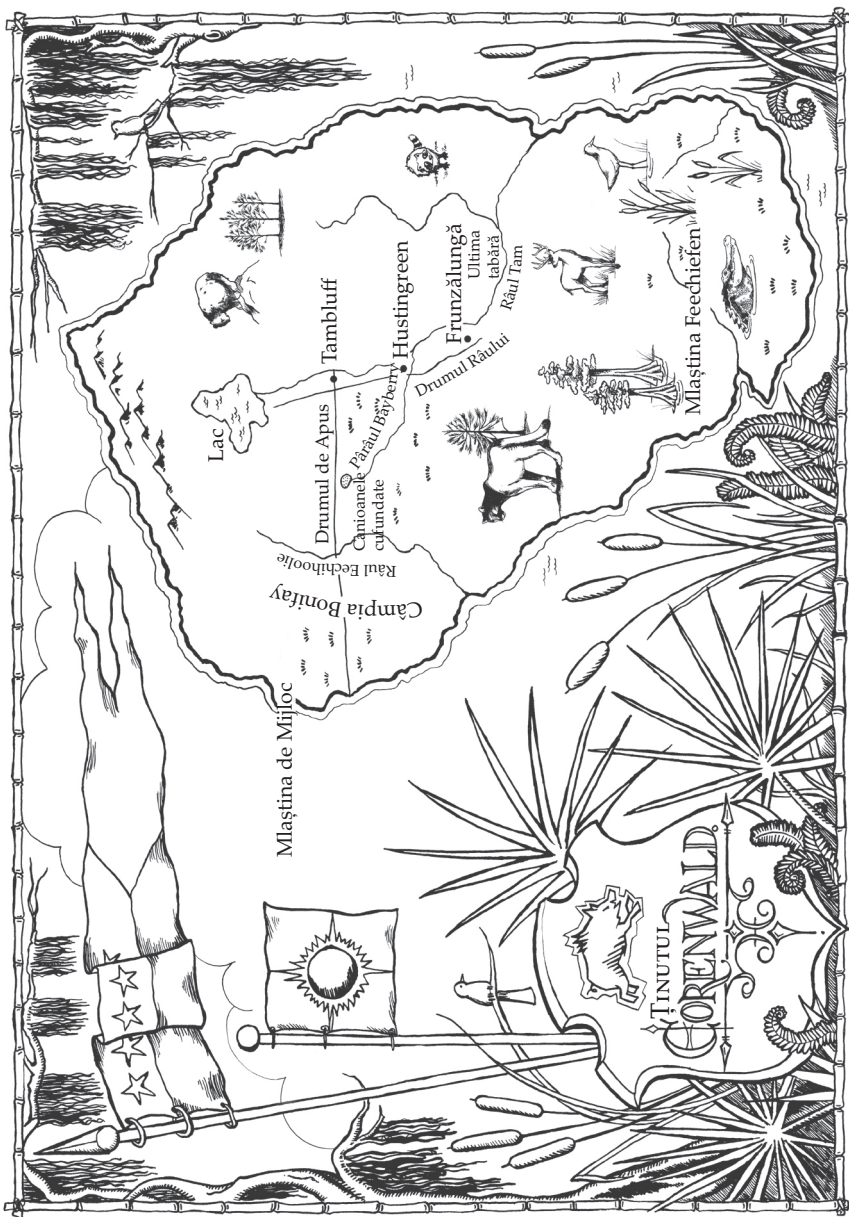
JONATHAN ROGERS

Calea Regelui Sălbăticiiei

Traducere de Raluca Mirăuță

 CASACĂRȚII
Oradea, 2025

Cântul Regelui Sălbăticiei

*Când din acest ținut dispăre teama de Cel Sfânt
Și-n locu-i teama doar de om se-ntinde pe pământ,
Când ai meleagurilor fii, drepți și adevărați,
Se lasă înrobiți de rău și-i înrobesc pe frați,
Când pierde orice este drept și mila-ncet dispăre,
Când viața n-are niciun preț și auru-i valoare,
Când a ajuns tăciune doar al libertății foc,
Când oamenii din Corenwald nu-și amintesc deloc
Și adevărul din minciuni nu știu a-l mai alege,
Îl vor vedea venind pe al Sălbăticiei Rege!*

*Din păduri și din rovine spre palat vedeți că vine.
Fiți gata pentru Rege!*

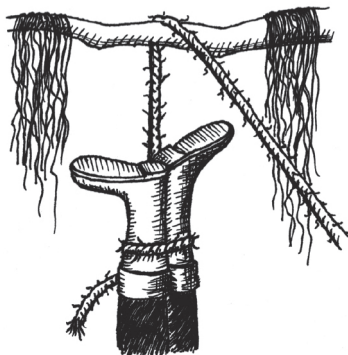
*Oastea lui – doar oameni tari, sunt sălbatici și barbari.
Fiți gata pentru Rege!*

*Cel semeț – îngenuncheat, cel smerit va fi nălțat.
Fiți gata pentru Rege!*

*Cu dreptate va domni, mila iar se va ivi.
Fiți gata pentru Rege!*

*Piatra o va azvârli și pantera va zdrobi.
Fiți gata pentru Rege!*

*Voi, văduve, orfani, toți fiți gata pentru Rege!
Priviți acum spre mlaștini, cei surghiuniți de lege.
Din asprele ținuturi un aprig om răsare
Și celor drepți dă țara din nou înspre păstrare.*

CAPITOLUL 1

INTRUS ÎN MLAȘTINĂ

Un civilizator capturat în Feechiefen. Mai mulți civilizatori pe drum într-acolo, cu sulite și săbii, topoare și fierăstraie din luciu-rece. Mlaștina vuia de zvonuri despre noi necazuri cu civilizatorii. Când vestea ajunsese la Gâtul Bugului, Dobro Țestoasonăpasta și Aidan Errolson – sau Panteronăpasta, cum îl știau feechiile – plecară de îndată. Vâsliră întreaga noapte spre Dâmbul Scogin, unde feechiile căpeteniei Tombro îl țineau pe civilizatorul capturat.

Răcoarea dimineții încă plutea în aer când Aidan zări primii pini impunători de pe Dâmbul Scogin. Cu mult înainte de a reuși să vadă insula în sine, strigătele ascuțite, nazale și chițăiturile unei duzini de copii feechie entuziasmați plutiră peste apa întunecată până la urechile celor doi vâslași.

Apoi, deasupra zgomotului strident al micușilor răsună un țipăt mai adânc, prelung – un țipăt de frică și de neajutorare. Nu putea veni de la un feechie.

Trecuseră trei ani de când Aidan nu mai auzise vocea unui alt civilizator. De tot atâta vreme, Aidan fugise de pericolele vieții sale civilizatoare și se afundase în mlaștină pentru a trăi viața de feechie. Trei ani de când nu mai purtase nimic altceva în afară de fustanela sa din piele de șarpe și de pelerina de panteră, căreia îi datora numele feechie. Trei ani de când nu

mai mâncase dintr-o farfurie, nu mai călărise un cal sau nu mai fusese în interiorul unei clădiri. Cu fața și mâinile pline de noroi din mlaștină, cu părul lui groaznic de încălzit care îi ajungea aproape până la umeri, nu prea arăta ca un civilizator. El însuși aproape că uitase ce era. Dar ceva în legătură cu acel urlat gutural al unui om îngrozit – atât de nepotrivit în Feechiefen – îl readuse pe tânăr într-o lume pe care aproape că o părăsise cu totul.

Aidan și Dobro porniră să împingă și mai energic prăjina pe fundul apei, grăbind spre Dâmbul Scoggin. Strigătele civilizatorului deveneau tot mai disperate.

— Ajutați-mă!, striga. Ajutor! Era o rugăciune născută din disperare. Și Aidan știa cumva că el era răspunsul la rugăciunea civilizatorului.

Nici nu se împotmolise bine pluta în noroiul de pe mal, că Aidan și Dobro săriră cu agilitate pe nisipul alb al debarcaderului de pe Dâmbul Scoggin. Cei doi nu-și adresaseră niciun cuvânt de când auziseră prima oară strigătele copilașilor feechie, și nu vorbeau nici acum, în timp ce înaintau cu pași apăsați pe potecă, spre tărăboi.

Când Aidan și Dobro pătrunseră în luminiș, după ce traversaseră crângul de palmieri pitici, era deja atâta freamăt, încât nimeni nu băgă de seamă sosirea lor.

Lui Aidan îi luă câteva clipe ca să înțeleagă ce se întâmpla. Câțiva copilași feechie erau strânși-ghem sub un stejar de pe care atârnavă falduri de mușchi. Stăteau în semicerc, cu spatele la Aidan și Dobro.

Deși reușeau să îl audă destul de bine pe civilizator, tot ce vedeau Aidan și Dobro din el erau cizmele și jambierele negre, atârând deasupra capetelor micilor feechie, suspendate cu susul în jos de o frânghie din liane, înfășurată în jurul unei crengi. Un roi de țânci aflați la celălalt capăt al frânghiei de liane își ridicau sau coborau prizonierul trăgând sau dimpotrivă, slăbind strânsoarea.

Țipetele civilizatorului erau oarecum permanente, dar se amplificau atunci când torționarii îl coborau și deveneau mai puțin stăruitoare când îl ridicau. Făcând un pas mai aproape, Aidan înțelese pe dată motivul. Micuții feechie erau adunați în jurul unui aligator pe care îl scosese ră din mlaștină – unul înfometat, după câte se vede. Reptila se năpustea din vreme în vreme, trosnind fălcile către civilizator de fiecare dată când micuții feechie îl coborau; deși aligatorul nu-și prinsese încă cina, nici mult nu mai avea.

Când Dobro pricepu la rândul său, ce puneau la cale copiii, rămase impresionat de ingeniozitatea lor.

— He, he, chicoti. Iacă niște ticăloși care-i duce capu'. Dar băgând de seamă privirea sumbră a lui Aidan, își schimbă repede tonul. Hei, voi, plozi băgăreți!, strigă el către micuți. Împuțiți fără minte, criminali și zurbagii ce ești! Lăsa-l în pace pe civilizatorul ăla!

— Văleu!, strigă unul dintre micuții feechie. E Pantero-nă-pasta și Dobro!

Junii se împrăștiară, urlând de frustrare și dezamăgire.

— N-apuc să mă distrez nici vreodată!, se plânse unul dintre ei.

— Ș-acu' ar trebui să ce mai dau io de mâncare la aligator?, întrebă altul, fără a se adresa cuiva anume.

Și micuții care țineau frânghia se împrăștiară, moment în care civilizatorul lor căzu cu o bufnitură, aproape în capul aligatorului. Deși legat de mâini și de picioare, bietul om reuși să se rostogolească pentru a se feri de prima lovitură a aligatorului. Înainte ca acesta să apuce a se năpusti a doua oară, Aidan sări în spinarea lui și îi ținu fălcile închise.

Între timp, Dobro tăia lianele ce legau picioarele și mâinile civilizatorului. Străduindu-se să țină în frâu reptila cea vânăjoasă, Aidan îl auzea pe Dobro vorbind cu civilizatorul.

— Știi cum e tineretu'. Mereu vrea să se distreze, mereu se vâra în câte-o năzbâtie sau ceva. După felul în care se

vedea ridicându-se și coborând spatele civilizatorului, părea că încă nu-și recăpătase suflul; în mod cert, nu-i răspundea lui Dobro. Dar feechie-ul nici nu băgase de seamă. Dacă țin io bine minte, continuă, tot o ceată de micuți o pornit-o pe bătrâna tușă Seku împotriva lu' Aidan aci de față, prima oară când o venit la Dâmbu' Scoggin. Și l-o-mpuns pe loc.

Civilizatorul se uită peste umăr la tânărul călare pe aligator.

— Aidan?, întrebă, făcând semn din cap în direcția lui Aidan. Îl cheamă Aidan?

Cel pomenit se concentra asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit, dar când își auzi numele rostit, privi pentru prima dată fața civilizatorului ... și rămase cu gura căscată de uimire.

— Percy!, exclamă, recunoscându-și în sfârșit fratele.

CAPITOLUL 2

VEȘTI DIN AFARĂ

Cei doi frați rămaseră locului o vreme, holbându-se unul la altul. Percy știa bine vocea fratelui său și recunoștea silueta cu umeri largi, caracteristică tuturor bărbaților Errolson. Dar era cum nu se poate mai nedumerit să-l vadă atât de feechiezat. Deci era convins că-și găsisse fratele, și ... parcă totuși nu era convins.

Între timp, aligatorul sesiză o a doua șansă de a lua o îmbucătură din civilizator și vru să profite de ea. Se năpusti asupra lui Aidan, dar Dobro luă iute un băț lăsat de unul dintre micuții feechie și-l lovi cu toată puterea peste bot, apoi fugări uriașa reptilă în apa din apropiere.

— Aidan?, întrebă Percy. Își plimba degetele în cerc pe fruntea lui Aidan, încercând să treacă de noroiul mlaștinii. Tu ești acolo, dedesubt?

Aidan îl îmbrățișă.

— Ce faci aici?, întrebă el.

— Te căutam, răspunse Percy. Sunt purtătorul unui avertisment.

Ochii lui Aidan se îngustară a îngrijorare.

— Ce fel de avertisment?

— Armata lui Darrow, porni să îi explice Percy. Au plecat din Tambluff acum o săptămână, mărșăluind spre Feechiefen.

Între timp, Dobro se alăturase conversației.

— De ce crezi c-o armată de civilizatori ar vroi să se înece în Feechiefen?, întrebă el.

Percy părea măcinat de griji și neobișnuit de sumbru, mai bătrân decât cei douăzeci și unu de ani ai săi. Se uită lung la Aidan înainte de a vorbi.

— Pe tine te vor, Aidan.

Tânărul deveni palid ca moartea, sub stratul de noroi.

— De ce pe mine? Ce necazuri i-am făcut eu regelui Darrow? De ce acum? Nu am părăsit mlaștina asta în ultimii trei ani. Aidan nici măcar nu-l mai văzuse pe rege din noaptea în care dusesese orhideea-broască la castelul Tambluff. Ofranda lui, obținută cu greu, fusese întâmpinată cu ura și gelozia implacabilă a regelui.

Pe atunci, Aidan era încă un băiat cam în toate privințele – avea doar cincisprezece ani. Dar chiar și așa, știa destule cât să-și dea seama că viața lui se schimbase pentru totdeauna. Decât să provoace noi izbucniri ale regelui – punându-i în pericol pe tatăl și frații săi – Aidan se exilase în Feechiefen. Acolo rămăsese de atunci, fără să știe ce se întâmpla în Corenwaldul civilizatorilor.

— Deci să înțeleg că n-ai aflat despre aidaniți? îl întrebă Percy.

— Aidaniți? Sprâncenele tânărului se încrêțiră a confuzie.

Percy trase adânc aer în piept. Va fi nevoie de câteva explicații.

— Aidaniți, repetă el. Sunt adepții tăi. Sau cel puțin, așa se cred.

Aidan simțea că i se învârte capul.

— Cum pot avea adepți când nu conduc pe nimeni?

Percy a ridicat din umeri.

— Te numesc regele lor în exil.

Aidan icni de uimire.

— Nu am pretins niciodată că aş fi regele nimănui! Percy nu se putu abţine să nu chicotească.

— Amuzant, nu-i așa? Într-un fel ciudat. Aidaniții umblă de colo-colo bătând în cuie copii ale cântului Regelui Sălbăticiei, pe copaci și clădiri în întreg Corenwaldul.

Percy porni să îngâne cântul Regelui Sălbăticiei:

*Când din acest ținut dispăre teama de Cel Sfânt
Și-n locu-i teama doar de om se-ntinde pe pământ,
Când ai meleagurilor fii, drepti și adevărați,
Se lasă înrobiți de rău și-i înrobesc pe frați,
Când pierce orice este drept și mila-ncet dispăre,
Când viața n-are niciun preț și aurul-i valoare,
Când a ajuns tăciune doar al libertății foc,
Când oamenii din Corenwald nu-și amintesc deloc
Și adevărul din minciuni nu știu a-l mai alege,
Îl vor vedea venind pe al Sălbăticiei Rege!*

Aidan îi întrerupse recitarea.

— Și cine sunt acești oameni?, întrebă el.

Percy ridică din umeri.

— Nu prea știu. Vezi tu, ei acționează mai mult pe ascuns. Nu știu dacă sunt o duzină sau o mie sau zece mii. Dar nu încapе îndoială: l-au cam pus pe jar pe regele Darrow.

— O, nu, oftă Aidan, cuprinzându-și obrajii cu palmele. O, nu! Regele Darrow fusese gelos pe Aidan de o manieră nebunească, criminală, în împrejurări când nu avea niciun motiv să fie. Deci cum trebuie să se fi simțit acum?

— Regele ne-a declarat pe toți proscriși, continuă Percy. Tata, tu, eu, Brennus, Jasper – și Maynard, dacă își mai arată vreodată fața în Corenwald.

Proscriși. Cuvântul îl lovi pe Aidan ca un ciocan în moalele capului. Tatăl lor, Errol, unul dintre cei Douăzeci și Patru de nobili ai Corenwaldului, cel mai loial supus al

regelui Darrow. Magistrat pentru comitatul Husting și pentru întreaga Sălbăticie de Răsărit, Errol fusese singurul legiuitor între conacul Frunzălungă și Ultima Tabără, aflată la cincizeci de leghe depărtare. Acum, el și fiii săi nu se mai aflau sub protecția legii; orice infractor pe care Errol îl trimisese vreodată la închisoare, orice rival gelos, orice ticălos din Corenwald putea să comită fărădelegi după bunul plac, împotriva lui Errol sau a familiei sale, iar legea țării nu avea să facă nimic în această privință.

— Când s-a întâmplat asta?, întrebă Aidan.

— Acum vreo doi ani, răspunse fratele său. În toamnă se împlinesc doi ani de când am plecat din Frunzălungă. Proscrișii nu puteau să dețină pământ sau să-l transmită moștenitorilor lor și, chiar dacă legea le-ar fi îngăduit, nu ar fi fost sigur să rămână. Regele Darrow a dat pământurile noastre unui anume Zbiroi din Ținutul Deluros – lordul Zbiroi, cum i se spune acum. I-a luat locul tatei printre cei Douăzeci și Patru de nobili.

Aidan avea impresia că pământul de sub picioarele sale se preschimbase în nisipuri mișcătoare. Errol deștelenise sălbăticia neîndurătoare pentru a ridica acolo conacul Frunzălungă. Plantațiile sale bogate și pajiștile întinse, iazurile pline de pești și livezile cu belșug de fructe fuseseră munca lui de-o viață. Omul și pământul supraviețuiseră deopotrivă secetei și inundațiilor. Errol își protejase pământurile de invazia necurmată a sălbăticiilor – de buruienile și vița-de-vie târătoare care propășeau pe argila bogată a câmpiei inundabile, de urșii, pisicile și lupii care îi răpeau vitele. El apăruse Frunzălungă de armatele invadatoare, reconstruindu-și de două ori casa și hambarele după ce atacatorii pyrtheni le arseseră din temelii. Acolo i se născuseră cinci fii. Acolo murise scumpa lui soție, pe când Errol era încă tânăr. Iar acum, conacul Frunzălungă, pe care armatele lui Pyrth nu reușiseră niciodată să i-l smulgă lui Errol sau fiilor săi, fusese dat unui străin.

Când se simți în stare să vorbească din nou, Aidan întrebă:

— Deci, unde ai fost în acești doi ani?

— La Canioanele Cufundate, mare parte din timp.

Dobro fluieră.

— Canioanele Cufundate? La vro două zile de mers spre miazănoapte de la Mlaștina Bayberry?

— Întocmai, confirmă Percy. Jos, în Pustiile Lutoase.

Cunoști zona?

— Aș zice c-o știi, îi răspunse Dobro. Toți feechii știe de Canioanele Cufundate. Da' nimeni din neamu' nostru nu coboară vreodat' acolo. Feechii nu se teme ei de multe, dar ne e frică de găurile din pământ. Ridică din umeri. Odat-am tras cu ochiu' peste buza Canioanelor Cufundate, dar crede-mă c-am fugit cât m-or ținut picioarele. Theto Crocodilosul mi-o zis că gaura tot crește și încă mai înghite puțin pământ în fiecare zi. Se înfioră la acest gând. Fiecare micuț din mlaștină știe niște versuri despre Canioanele Cufundate. Mamele lui îi învață, ca să bage bine la cap să stea departe de locu' ăla. Și începu numaidecât să recite:

Să-ți spun cum bieții feechie au căzut

În râpă-adâncă, într-o grotă.

Și luptele și hazu-au dispărut

În râpă-adâncă, într-o grotă.

Spre râu și codru, cale de pribeag,

În râpă-adâncă, într-o grotă.

E vremea să lăsăm acest meleag.

În râpă-adâncă, într-o grotă.

Aidan mai că-și pierdea răbdarea din pricina acestei deturnări de la subiectul discuției. Se întoarse spre Percy.

— Ce-ați făcut în Canioanele Cufundate?, îl întrebă. Cum poate omul supraviețui acolo?

— Nu e chiar atât de rău. Trăim de pe urma pământului, așa putea spune. O mulțime de vânat proaspăt, fructe de pădure, rădăcini. Tata a reușit să ia cu sine mult aur când am plecat din Frunzălungă și din vreme în vreme trimitem pe cineva să cumpere provizii din Ryelan sau Duckington, cele mai apropiate sate.

Aidan se făcea tot mai roșu la față.

— Nu așa se cuvine să trăiască tatăl nostru, la cei șaiszeci și doi de ani ai lui!

— Voi, băieți, trăiește acu' ca niște feechie! constată Dobro. De parcă ai avea ceva minte în cap. Numa' că trăiți într-o gaură.

Aidan îl ignoră pe Dobro, căci începea să se înfierbânte și continuă cu tot mai multă ardoare.

— Izgonit de pe propriul pământ! Silit să viețuiască în sălbăticie!

Dobro chicoti.

— Propriul pământ, repetă cu ironie în glas. Zău de nu voi, civilizatorii, e cei mai certăreți. Doi civilizatori care se sfădesc pentru cine stăpânește o bucată de pământ e ca și cum doi păduchi s-ar certa pentru cine stăpânește păsăroiul.

Aidan îi aruncă lui Dobro o privire tăioasă, dar nu spuse nimic. Ci întorcându-se spre fratele său, îl întrebă:

— Regele Darrow știe unde vă aflați?

— Pare-se că da. A trimis un grup de șase cercetași la Canioanele Cufundate în căutarea noastră, acum câțiva ani. Dar când ne-au găsit, inșii aceia au hotărât că preferă să stea cu noi, decât să se întoarcă în armată. Darrow a trimis o a doua ceată pentru a-i găsi pe cei dintâi, iar aceștia au hotărât să rămână și ei. Așa că toți cei doisprezece sunt încă acolo.

— Trebuie că-i de mare ajutor să aveți cercetași în tabără, remarcă Aidan.

— Să știi că da. Sunt obișnuți să facă de strajă, iar asta le-a lăsat mai mult timp minerilor să se ocupe de tuneluri.

— Care mineri?

— Băieții de la Grota Unsuoroasă – Gustus, Arliss și ceilalți, care te-au condus prin peșterile de sub câmpia Bonifay.

— Păi ăștia cum au ajuns și ei acolo? se interesează Aidan.

— Regele Darrow a scos în afara legii o mulțime de oameni care erau asociați cu tine. Printre care și băieții de la Grota Unsuoroasă, pentru că a crezut că te ascunzi în minele lor. Vânătorii din Ultima Tabără, pentru că te-au ajutat să ajungi la Feechiefen și înapoi, când ai mers după orhideea-broască. Lordul Aethelbert și lordul Cleland – întotdeauna i-a suspectat că au complotat cu tine, cât ai locuit la curtea sa. Cei mai mulți dintre proscriși au ajuns, într-un fel sau altul, la Canioanele Cufundate.

Apoi, săptămâna trecută, unul dintre vânătorii din Ultima Tabără – Isom, cred că era – s-a dus în sat să cumpere niște provizii, iar la întoarcere ne-a povestit despre un nou zvon care circulă. Oamenii spuneau că ai adunat o armată de feechie în mlaștină și că plănuiești să porniți împreună în marș spre Tambluff.

Reluă cântul Regelui Sălbăticiei de unde îl lăsase cu câteva clipe mai devreme:

Din păduri și din rovine spre palat vedeți că vine.

Fiți gata pentru Rege!

Oastea lui – doar oameni tari, sunt sălbatici și barbari.

Fiți gata pentru Rege!

— Se pare că regele Darrow nu mai avea chef să aștepte venirea Regelui Sălbăticiei, continuă Percy. Așa că a hotărât să se prindă în luptă cu tine. Tocmai strânge o armată de o mie de oameni pentru o invazie a Feechiefenului.

La această veste, Dobro tresări.

— Invazie? Țsta-i un fel de luptă, neh?

Percy oftă.

— Mă tem că da, Dobro.

Feechie-ul sări în sus și își plesni călcâiele.

— Hiii- hooo!, chiui. Ce distracție! Nu m-am prins într-o luptă pe cinste de când cu bătălia de la Culcușu' Ursului!

— Nu!, gemu Aidan. Nu pot veni în Feechiefen!

— Ia să socotim, zise Dobro, mai mult pentru el însuși decât pentru tovarășii săi. O mie de civilizatori – zgâria acum în nisip cu un băț. Dacă fiecare feechie caștește vro cincizeci de civilizatori ...

— Expediția va porni de la Ultima Tabără, continuă Percy. De-acolo vor trece oamenii cu luntrile peste Tam.

Dobro renunță să mai scrijelească nisipul.

— N-am învățat niciodată să socotesc numere, mărturisi. Da' nu cre' că o mie de civilizatori îs destui.

— Nu putem îngădui ca o armată de civilizatori să intre în Feechiefen, spuse Aidan. Nu ar supraviețui cu niciun chip aici. Percy dădu din cap în semn de acord.

— Tata m-a trimis să te avertizez pe tine și pe neamul feechie. Acum văd că de fapt nu voi aveți nevoie de avertizare. Ci soldații lui Darrow sunt într-un real pericol.

— Oare regele o putea face rost de mai mult de o mie de luptători? îl întrerupse Dobro. Pentru-o mie de civilizatori nici nu merită să vâslești de-a curmezișu' mlaștinii.